

Kaassassuk

Genfortalt af Tupaarnaq Rosing Olsen

Illustreret af Miki Jacobsen

milik publishing

Der var engang en mand og en kone, som hver gang de havde fået et barn, mistede det igen lige efter fødslen. En dag fik de en dreng, som de troede, de også ville miste, og de kaldte ham for Kaassassuk. Men han levede, lærte at gå og klarede sig fint. Forældrene elskede den lille dreng højt og fejrede alle hans små fremskridt.

Midt i denne glæde blev begge forældre pludselig syge, og de døde kort efter hinanden.

Da Kaassassuk blev forældreløs, kappedes husfællerne om at tage ham til sig. En af de allerbedste fangerfamilier fik ham som plejesøn, og de elskede ham højt.

Men Kaassassuk kunne ikke holde maden i sig, hans afføring var enorm, og hans plejeforældre følte til sidst sådan en væmmelse ved det, at de måtte skille sig af med ham. Men der var andre, der ville have ham, og han gik i lang tid på omgang fra den ene til den anden.

Den sidste familie smed ham en dag ud i husgangen, hvor en gammel kone, der boede i kogerummet, fik medlidenhed med den lille splejs og tog ham til sig.

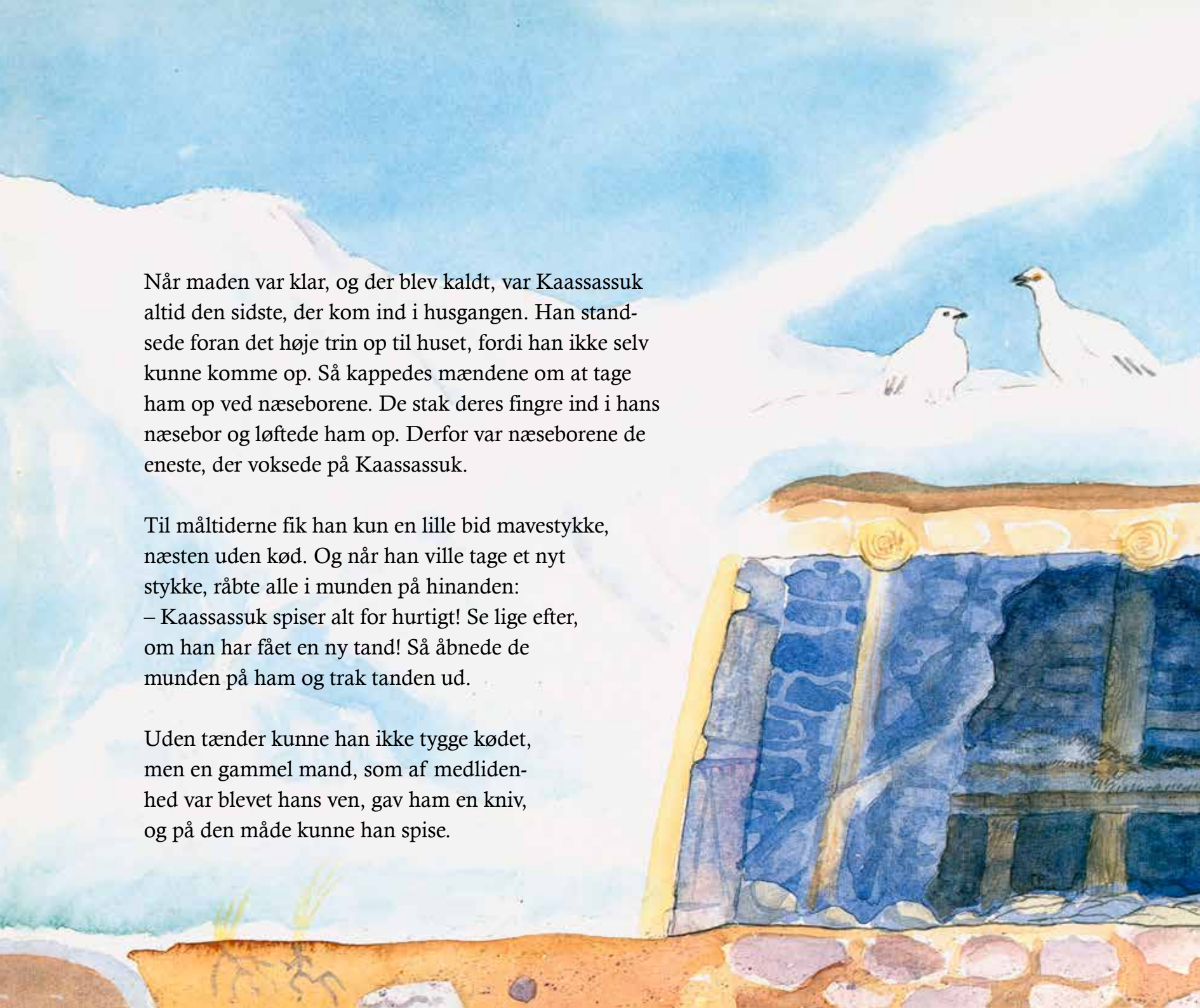

Når maden var klar, og der blev kaldt, var Kaassassuk altid den sidste, der kom ind i husgangen. Han standede foran det høje trin op til huset, fordi han ikke selv kunne komme op. Så kappedes mændene om at tage ham op ved næseborene. De stak deres fingre ind i hans næsebor og løftede ham op. Derfor var næseborene de eneste, der voksede på Kaassassuk.

Til måltiderne fik han kun en lille bid mavestykke, næsten uden kød. Og når han ville tage et nyt stykke, råbte alle i munden på hinanden:
– Kaassassuk spiser alt for hurtigt! Se lige efter, om han har fået en ny tand! Så åbnede de munden på ham og trak tanden ud.

Uden tænder kunne han ikke tygge kødet, men en gammel mand, som af medlidenhed var blevet hans ven, gav ham en kniv, og på den måde kunne han spise.

Når Kaassassuk kom ud for at lege med de andre børn, blev han altid drillet. De kastede ham omkuld på jorden og fyldte hans store næsebor med afføring, så han var lige ved at blive kvalt. Udmattet rejste han sig, rensede sine næsebor og gik hjem.

Når de andre børn kastede med kastespyd, og han længselsfuldt så til, lavede hans ven en legetøjsharpun til ham. Men lige så snart han ville lege med den, tog de andre børn den og brækkede den i stykker. Til sidst lavede vennen ikke flere harpuner til ham.

En dag da den gamle mand så på, hvordan de andre børn som sædvanlig plagede Kaassassuk, sagde han til ham: – Hør, din lille stakkel, her bliver du så ubarmhjertigt behandlet. Hvis du mener, at du kan nå så langt, skulle du forsøge at gå op til Talorsuit. Deroppe skal du råbe af alle kræfter: – Lad Kraftens Herre komme til mig, her er jeg! Og hvis Kraftens Herre viser sig, må du forsøge ikke at blive bange.

Kaassassuk gik hjem og kunne ikke glemme, hvad den gamle havde sagt.

Da han vågnede næste morgen, gjorde han sig klar til at tage afsted. Hans gamle plejemor så forundret til, men sagde ikke noget.

På vejen op forsøgte han at hive i de tyndeste pileskud, og han forsøgte at løfte blot de mindste sten, men forgæves. Så afkræftet var han.

Da han nåede til Talorsuit, vendte han sig mod øst og råbte, så højt han kunne: – Lad Kraftens Herre komme til mig, her er jeg!
Lad Kraftens Herre komme til mig, her er jeg!

Pludselig kom et vældigt dyr til syne, ligesom svævende hen over jorden. Dets ansigt var som et menneskes, mens kroppen var som et landdyr. Det kom helt hen til Kaassassuk og sagde til ham:
– Det er længe siden, at nogen har kaldt på mig, omsider sker det. Hold fast i min hale, og gør dig hård, så skal jeg slynge dig rundt!

